

Sygn. akt I CSK 44/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. T.
przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został przez powoda wskazaniem na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które powód przedstawił w formie pytania: „czy możliwa jest kwalifikacja powództwa posesoryjnego jako powództwa przerywającego bieg przedawnienia co dodatkowo łączy się z analizą tego, czy na gruncie art. 123 § 1 k.c. poprzez termin roszczenia można rozumieć również roszczenie o naruszenie posiadania”. Ponadto powód wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), tj. art. 5 k.c. Jako podstawę przejęcia skargi kasacyjnej wskazano również jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), w odniesieniu do uchybienia Sądu Apelacyjnego polegającego na: „bezprawnym przyjęciu, iż powództwo o naruszenie posiadania nie przerywa biegu przedawnienia, jak i przyjęciu, że bieg roszczenia deliktowego wyznacza jedynie pozyskanie ogólnej wiedzy o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, a nie pozyskanie skonkretyzowanej wiedzy o szkodzie, działaniu sprawczym i skutku tego działania w postaci szkody”.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym

orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Zagadnienie to musi być nadto „istotne”, co powinno wynikać przede wszystkim z wagi zawartego w nim problemu interpretacyjnego dla systemu prawa, nie zaś z jego doniosłości społecznej czy doniosłości dla rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiona została skarga kasacyjna. Problem przedstawiony przez powoda jako zagadnienie prawne, z uwagi na potrzebę rozstrzygnięcia którego skarga kasacyjna powinna być przyjęta do rozpoznania nie ma takiego charakteru. Oczywiście bowiem jest, że czynność polegająca na wystąpieniu z powództwem posesoryjnym może być uznana za przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia niektórych roszczeń, ale takiego charakteru nie można jej przypisać *in genere*, dla wszystkich możliwych roszczeń, w tym w szczególności roszczenia odszkodowawczego.

Wykazanie potrzeby dokonania wykładni przepisu prawnego budzącego wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie wymaga przeprowadzenia wywodu wykazującego, że zastosowanie w odniesieniu do tego przepisu uznanych metod wykładni prawa nie daje zadowalających rezultatów, gdyż przepis może być rozmaicie rozumiany, co potwierdza rozmaita praktyka jego stosowania. Powód w skardze kasacyjnej nie przedstawił takiego rozumowania w odniesieniu do art. 5 k.c., a jedynie ograniczył się do zakwestionowania stanowiska Sądu Apelacyjnego, który nie znalazł podstaw do oceny zachowania pozwanego polegającego na podniesieniu zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda jako nadużycia jego prawa podmiotowego. Podkreślić należy, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oznacza, że Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, nie działa w charakterze sądu trzeciej instancji. Co więcej, będąc sądem kasacyjnym nie rozpoznaje sprawy jako takiej, lecz rozpoznaje skargę kasacyjną jako szczególny środek zaskarżenia. Określając istotę skargi kasacyjnej i formułując przebieg postępowania kasacyjnego, ustawodawca respektował konstytucyjną zasadę co najmniej dwuinstancyjnego postępowania sądowego (art. 176 ust. 1 Konstytucji RP). Powołane zaś przez powoda podstawy w odniesieniu do występowania w skardze istotnego zagadnienia prawnego i potrzeby wykładni odnoszą się do rozważań indywidualnych powstałych na potrzebę niniejszej sprawy.

Skarga kasacyjna jest uzasadniona w sposób oczywisty wówczas, gdy na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań można stwierdzić wadliwość kwestionowanego nią orzeczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna powoda była uzasadniona w sposób oczywisty.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

[aw]